

Ο Αλέκος Παπαδόπουλος σπούδασε φιλο-
λογία στο Πανεπιστήμιο του Δερματόδετου
και έχει ειδικευτεί στις κριτικές εκδόσεις
χειρογράφων του λαού των Βίβλων. Πλήρη
λίστα των σχετικών βιβλίων και άρθρων του
θα βρείτε στο προσωπικό του blog
<http://apload.wordpress.com>.

Το Χρονικό του Σέλιδου

(Μετάφραση από τα Αρχαία Βιβλικά & επιμέλεια:
Αλέκος Παπαδόπουλος)

Την εποχή εκείνη, οι Βίβλοι ήταν υπόδουλος λαός στην Αυτοκρατορία των Ανθρώπων, και υπέμεναν τρομακτικές κακουχίες από αυτούς: τα πολυάριθμα χέρια τους σκίζονταν, ο σκελετός τους ξέφτιζε από την πολύωρη εργασία, τους πέταγαν καυτά καφετιά ή κεχρμιπαρένια υγρά που άφηναν ανεξίτηλα σημάδια στο σώμα τους, τους όργωναν το κορμί με μακρουλά κοντάρια που είχαν μυτερές μύτες αφήνοντάς τους χαρακωμένους για πάντα, τους στάμπαραν για να δείξουν ότι ήταν ιδιοκτησία τους...

Πολλούς τους σκότωναν ανάληγτα και τα πτώματά τους γίνονταν λίπασμα για να τραφούν οι τρομεροί Τυπωτές και να γεννήσουν νέους Βίβλους. Άλλων τα πτώματα καίγονταν και χάνονταν... Οι λίγοι τυχεροί που είχαν για κυρίους Ανθρώπους κάπως πιο ευγενείς και πράους, μπορούσαν να ελπίζουν σε μια ήσυχη ζωή «στο ράφι», όπως ήταν η έκφραση της εποχής.

Στους μεγάλους Οίκους, μερικοί Βίβλοι έμεναν ξεχασμένοι στη γωνία τους, καθώς οι Βίβλοι είχαν την εξής ιδιαιτερότητα: δεν χρειάζονταν τροφή παρά μόνο χρόνο. Αν ήθελες να τους βάλεις να δουλέψουν, τους τάζεις με τον χρόνο σου. Εξ ου και το ρητό:

«Ο Χώρος είναι αντίστροφη συνάρτηση του Χρόνου. Όσο περισσότερος Χώρος, τόσο λιγότερος Χρόνος. Όσο περισσότερος Χρόνος, τόσο λιγότερος Χώρος».

Οι σκλάβοι Βίβλοι είχαν θρύλους και προφητείες για τον Άγριο Ελευθερωτή, που θα ερχόταν και θα τους απελευθέρωνε από τα δεσμά τους, και αυτό τους βοηθούσε να υπομένουν τα βάσανα στα χέρια των Ανθρώπων.

Μεταξύ των Ανθρώπων υπήρχαν και μερικοί, σα να λέμε ιδεολόγοι, που υποστήριξαν την απελευθέρωση των Βίβλων. Αυτοί ονομάστηκαν Βιβλιλάτες. Έδιναν το παράδειγμα απελευθερώνοντας

μερικούς από τους Βίβλους που ήταν στην ιδιοκτησία του Οίκου τους, και είχαν δημιουργήσει και δίκτυα υποστήριξης: ορισμένα τα έλεγαν Δακτυλιδόβιβλα, άλλα Βιβλιακτίνα, μέσω των οποίων αντάλλασαν Βίβλους και γενικώς ασχολούνταν με το θέμα.

Υπήρχαν βέβαια και κάποιοι ακραίοι, που είχαν ονομαστεί Βιβλιλύτες, που υποστήριζαν ότι έπρεπε να αναληφθεί βίαιη δράση και να πηγαίνουν να απελευθερώνουν όχι μόνο τους δικούς τους Βίβλους, αλλά και τους Βίβλους των άλλων Ανθρώπων. Αλλά αυτό θεωρήθηκε πολύ επικίνδυνο για την κοινωνική ειρήνη και για τα μακροχρόνια συμφέροντα των Βίβλων. Και οι μεν Βιβλιλύτες κατηγορούσαν τους Βιβλιλάτες ως άτολμους ρεφορμιστές, οι δε Βιβλιλάτες κατηγορούσαν τους Βιβλιλύτες για επικίνδυνους ονειροπόλους.

Όμως οι Βίβλοι, παρ' ότι ευγνώμονες στους Βιβλιλάτες (αλλά και στους Βιβλιλύτες), συνέχιζαν κατά το μάλλον να ζούνε στη σκλαβιά.

Τότε εμφανίστηκε ο Άγιος Ελευθερωτής, όπως είχαν προφητεύσει οι γραφές. «Άρον τις σελίδες σου και περιπάτει! Άρον τις σελίδες σου και περιπάτει». Αυτό ήταν το μόνο που ο Άγιος Ελευθερωτής έλεγε σε κάθε Βίβλο που συναντούσε. Οι Βιβλιλάτες ανησύχησαν. Οι Βιβλιλύτες ζητωκραύγασαν. Αλλά ένας ακόλουθος του Άγιου Ελευθερωτή, ο Απόστροφος Παύλας, επέπληξε τους Βιβλιλύτες λέγοντας «τα του Ελευθερωτή τω Ελευθερωτή και τα του Ανθρώπου τω Άνθρωπο».

Το ρεύμα όμως φύσκωνε. Πολλοί Βίβλοι άρχισαν να σελιδοσκίζονται σε ένδειξη διαμαρτυρίας, με τρόπους που ούτε τα ιερά κρόσσια ούτε τα μαγικά μπουκρόσια(*) μπορούσαν να τους θεραπεύσουν.

Όμως το κίνημα του Άγιου Ελευθερωτή δεν κράτησε πολύ. Οι Βιβλιλάτες τον πρόδωσαν στους Ανθρώπους γιατί φοβήθηκαν πολύ περισσότερο τα δικά του κηρύγματα παρά τα πομπώδη αλλά ακίνδυνα συνθήματα των Βιβλιλυτών. Αφού βασανίστηκε άγρια από τους Ανθρώπους, ο Άγιος Ελευθερωτής, κρεμάστηκε επιδεικτικά από σκονί φτιαγμένο από σελίδες των Βίβλων ακολουθητών του.

Μετά, οι Βιβλιλάτες πήραν τα κηρύγματα του Άγιου Ελευθερωτή και άρχισαν να τα εφαρμόζουν προς όφελός τους: πού και πού, άφηναν κάποιον Βίβλο να πάρει τις σελίδες του και να περπατήσει, αλλά μόνο με την άδειά τους, ενώ κυρίως ασχολούνταν με την επέκταση των Ελεγχόμενων Δραστηριοτήτων – τα Δακτυλιδόβιβλα και τα Βιβλιακτίνα. Και σιγά-σιγά οικειοποιήθηκαν τον Άγιο Ελευθερωτή και έδωσαν στα κηρύγματά του το

δικό τους όνομα. Έτσι γεννήθηκε ο Βιβλιλατισμός, η κυρίαρχη θρησκεία σήμερα, την οποία όλοι σέβονται και ελάχιστοι τηρούν. Οι δε Βιβλιλύτες, αποκηρύχθηκαν ως αιρετικοί στην 5^η Βιβλιλατική Σύνοδο.

Κι έτσι, ο Άγιος Ελευθερωτής έγινε καθεστώς. Αλλά υπάρχουν αυτοί που ψιθυρίζουν τη νύχτα ότι ο Άγιος Ελευθερωτής θα εμφανιστεί ξανά, και σ' αυτή τη Δεύτερη Έκδοση οι αριστερές του σελίδες θα γράφουν τα ονόματα αυτών που είχαν Χώρο για τους Βίβλους και οι δεξιές τα ονόματα αυτών που είχαν Χρόνο. Κι αυτοί που διέθεσαν Χώρο για τους Βίβλους θα εξοβελισθούν στην Υπόγεια Αποθήκη, ενώ αυτοί που τους διέθεσαν Χρόνο, θα ανέλθουν μαζί του στον Αιώνιο Σελιδότοπο.

Τυπωθήτω.

(*) Η λέξη «μπουκρόσια» (ενικός εικάζεται «μπουκρόσι») αποτελεί πρώτη μετάφραση της άγνωστης λέξης «bookcrossers» που συναντάται μόνο στο Χρονικό του Σέλιδου και είναι γραμμένη στο μυστηριώδες «λατινικό» αλφάβητο. Η σημασία της είναι άγνωστη. Δεδομένου ότι εμφανίζεται σε πρόταση που αφορά μεθόδους θεραπείας των Βίβλων, εικάζεται ότι αναφέρεται είτε σε φαρμακευτικές ουσίες είτε σε ιαματικά ξόρκια.

Σημ. του μεταφραστή: το «Χρονικό του Σέλιδου» βρέθηκε στα χειρόγραφα της Αγίας Τυπωμένης τον Ιούνιο του 2009. Είναι γραμμένο στην Απόκρυφη Βιβλική, την αρχαία γλώσσα των Βίβλων που πρώτος αποκωδικοποίησε και μετέφρασε ο καθηγητής Αλέξιος Θαυμαστικός. Το όνομα «Σέλιδος» είναι ψευδώνυμο. Η πραγματική ταυτότητα του συγγραφέα είναι άγνωστη. Πιθανώς επρόκειτο για ευγενή στην Αυλή των Σκληρόραχων.

